

Svou sestřičku jsem milovala od prvního okamžiku, kdy jsem ji uviděla. Byla tak krásná... měla blondaté kudrnaté vlasy a zelené oči. Celé hodiny jsem ji pozorovala a fascinovaně sledovala každý její pohyb a každé mrknutí. Byla jako živá panenka!

Svého nevlastního otce jsem nenáviděla. Nelíbilo se mi, jak se choval k mojí mámě. A nikdy se mnou nemluvil. Vzpomínám si, jak jsem seděla v jeho Pontiacu se zkosenou zádí a sledovala ho, jak si zapaluje cigaretu. Kouřil pelmelky. Líbilo se mi, jak to zavonělo, když škrtl sirkou. Vždycky vydechl úplně dokonalý pramínek kouře.

Jednoho dne jsme vzali na projížďku Roz Arensteinovou. Obě jsme seděly vzadu a já jako obvykle povídala. Můj nevlastní otec se najednou prudce otočil a řekl mi: „Proč nemůžeš být jako tvoje kamarádka chvíli zticha!“

Krátce poté se matka mezi řečí zmínila, že Lou je barvoslepý. Když jsme potom jeli někam autem, měla jsem strach. Bála jsem se, že nepozná na semaforu zelenou od červené. Nenápadně jsem mu tedy napovídala barvy a snažila se při tom být nenápadná. „Támhleto je ale krásná červená!“

Není divu, že mě nesnášel.

Lou se mě v životě nezeptal, jak se mám nebo jak mi to jde ve škole. Vůbec mě nevnímal, nezajímala jsem ho ani trochu. Nikdy se mi nepodařilo získat jeho uznání nebo náklonnost, ať jsem dělala, co jsem dělala. Jednoho dne jsem se rozhodla, že se pokusím dosáhnout toho, aby mě měl rád. Když se vrátil domů z autobazaru, kde pracoval, oslovovala jsem ho „tati“ místo jeho křestním jménem, které mi nešlo přes pusy. Připravila jsem mu pantofle, a když si sedl k televizi, aby sledoval svoje sporty, lezla jsem po břiše po zemi, aby přese mě dobře viděl. Nebylo to ale k ničemu a nechoval se ke mně o nic lépe.

Myslím, že právě tehdy jsem se podvědomě rozhodla, že se v životě nebudu kvůli žádnému muži ponižovat.

Další velkou změnou v mém životě byla nová škola. Po třech letech v brooklynské ješivě jsem měla nyní nastoupit do čtvrté třídy státní školy ve Williamsburgu s označením P.S. 89. Do státní školy jsem předtím vkročila jen tenkrát, kdy naše ješiva organizovala nějakou akci a pronajala si na to aulu v P.S. 25, ješiva totiž neměla společenský sál. Právě tam mě poprvé zachytil fotograf, jak zpívám. Měla jsem zavřené oči a zakloněnou hlavu. Od té doby se toho moc nezměnilo.

Vzpomínám si, že jsem se strašně bála, že zdravotnice v P.S. 89, která každé dítě podrobila zběžné prohlídce, nějak odhalí moje praskání v uších a že mě do školy nepustí. Připadala jsem si jako mimozemšťan.

Už tak jsem byla jiná než ostatní. Byla jsem divná, moc hubená a máma mi kupovala oblečení o tři čísla větší, což všechno jen zhoršovalo. Oblékala mě v oddělení Junior, pak ho třikrát pořádně zabrala a po roce je postupně párala. Chodila jsem věčně ve stejných šatech.

Vyrůstala jsem jako divoch a neměla jsem ponětí o tom, jak se chovat ve společnosti. Vzpomínám si na svou kamarádku Maxine Edelsteinovou, která bydlela na stejném patře jako my. Každý den v šest večer si celá její rodina sedla ke stolu ke společné večeři. Jednou mě pozvali na návštěvu a cítila jsem u nich příjemnou, vřelou atmosféru. Moje rodina jen málokdy jedla společně, netušila jsem, že si na klín máte dát ubrousek, a sedávala jsem na židli napůl vkleče, nebo jsem jedla vestoje v maličké úzké kuchyni přímo z hrnce. Když přišel domů můj bratr, dělal to úplně stejně.

Neměla jsem žádnou disciplínu, neznali jsme rutinu ani jasná pravidla. Matka nám nikdy nenařídila, že máme být doma v šest večer nebo v nějakou jinou hodinu. Vzpomínám si, jak jsem svému nevlastnímu otci ukradla pár cigaret a kouřila jsem před zrcadlem, přičemž jsem si hrála na to, že hraju v reklamě na Pall Mall. Když mi bylo deset, často jsem se vyplížila na střechu, abych si zapálila, a ve dvanácti jsem přestala kouřit. Dokonce jsem musela naučit kouřit svou vlastní mámu. Řekla jsem jí: „Vypadáš legračně. Drž tu cigaretu takhle.“

Nějak se mi podařilo matku přesvědčit, aby mě nechala chodit do taneční školy slečny Marchové, kousek od nás, chtěla jsem totiž být baletkou. Koupila jsem si růžové saténové balerínky a našila si na ně růžové saténové stuhy. Každý den po škole jsem si je obula a chodila v nich po bytě. Ty boty jsem si koupila za svoje vlastní peníze, které jsem si vydělala tím, že jsem v čínské restauraci Choy's usazovala hosty a připravovala jsem objednávky na jídlo s sebou. *Si pic qvot* byla pečená žebírka, *som teu* byly tři vaječné rolky. Moc se mi líbilo, jak byla čínština melodická – když jste slovo vyslovili v jiné melodii, znamenalo něco úplně jiného.

Muriel Choyová byla mojí druhou náhradní matkou – první byla samozřejmě Tobey.

Muriel jsem milovala. Mohla jsem se jí zeptat na cokoli. Všechno mi vysvětlila, i to, o čem se moje matka nikdy ani nezmínila, jako například sex a vaření. Dodnes si vzpomínám na to, jak chutnala její vynikající *lap cheong* (čínská klobása), čínské zelí a kuře vařené v páře. Dodnes se mi stýská po jejích vaječných závitcích, silných a suchých, které se podávaly v její restauraci a které už skoro nikdo nedělá. (Před pár lety jsme na ně narazili v Los Angeles. Občas s Jimem dokážeme sníst i tři najednou.)